

Gevangen in hitte

Emma

Tegen de tijd dat Emma eindelijk richting de uitgang van haar plaatselijke Tesco-supermarkt liep, kwam de regen met bakken uit de lucht. *Verdomme.*

Het was vrijdagavond negen uur en hier stond ze dan, een fles wijn in de ene en een zak chips in de andere hand. Toen ze amper een uur geleden de deur van haar kantoor in Fleet Street had dichtgetrokken, had het slechts een beetje gemiezerd. Maar natuurlijk, net nu ze het liefst zo snel mogelijk thuis was in haar warme en gezellige appartement, had de hemel besloten om helemaal los te gaan. En zij zou niet gespaard blijven.

De afstand van de supermarkt naar huis was, als ze snel liep, niet meer dan vijf minuten. Voldoende tijd dus om kletsnat te worden. Ze kon de wijn al in haar mond proeven, en dat, in combinatie met de wanhopige behoefte om de bitterheid die haar huidige zaak had achtergelaten weg te spoelen, trok haar over de streep. Emma trok haar capuchon over haar zandkleurige paardenstaart en sprintte vastbesloten naar haar Noord-Londense appartement in *Highbury and Islington*. Onderweg sprong ze behendig over de plassen, terwijl ze paraplu's en toeristen ontweek, die op elk moment onvoorspelbare bewegingen konden maken. Geroutineerd

opende ze haar deur en stond toen, nat en hijgend, in de duisternis van haar gang. *In haar stilte*. Eindelijk.

Emma schonk zichzelf een groot glas wijn in en legde de fles in de koelkast, terwijl ze alvast ongeduldig een grote slok nam. Met het glas tegen haar mond schopte ze haar schoenen uit en struinde naar de badkamer. Tegen de tijd dat ze haar lichaam onder de hete stralen had opgewarmd, had ze haar eerste glas al op. En tegen de tijd dat ze haar haar had geföhnd en haar zwarte zijden nachtjurkje had aangetrokken, had ze een tweede glas achterover getikt.

Emma hield van haar privacy en trakteerde zichzelf vaak op intieme verwennerijen die voor niemand anders waren dan voor zichzelf. Felrode nagellak op haar teennagels, dit nieuwe zwarte nachtjurkje dat een lieve duit had gekost omdat ze natuurlijk ook gezwicht was voor de bijpassende oorbellen. Ze bekeek de geborstelde, lichtbruine lokken die nu zacht en vol op haar schouders hingen. De zwarte oorbellen fonkelden als donkere manen. Het effect van de wijn sijpelde langzaam door haar lichaam en lieten een warme gloed achter.

En na de week die ze had gehad, was elke alcoholische overvloed toegestaan. Emma plofte in haar donkerrode fauteuil en staarde uit het raam. Er was commotie in de levendige straat aan de andere kant van het glas, wat niet ongebruikelijk was voor een vrijdagavond.

Ondanks zware bombardementen tijdens de Twe